

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 206/2016-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Pavlom Sitárom, Zvonárska 139/8, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4 Co 251/2010 z 30. septembra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 526/2014 z 10. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED],
o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) sp. zn. 4 Co 251/2010 z 30. septembra 2010 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 526/2014 z 10. septembra 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia v právnom postavení žalovaných v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 23 C 881/1998 boli účastníkmi konania o vydanie bezdôvodného obohatenia.

Po tom, čo okresný súd rozsudkom sp. zn. 23 C 881/1998 z 21. mája 2009 zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi „55,785 eur s úrokmi s omeškania 17,8 % od 1,11,1995 do zaplattenia“, krajský súd rozsudkom sp. zn. 4 Co 251/2010 z 30. septembra 2010 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 23 C 881/1998 z 21. mája 2009 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 23 C 881/1998 z 1. júla 2010 [ktorým okresný súd podľa ustanovenia § 164 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v zmysle pokynov krajského súdu spresnil výšku istiny, pozn.] potvrdil. Následne po podaní dovolania zo strany sťažovateľov najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 526/2014 z 10. septembra 2015 dovolanie sťažovateľov odmietol ako procesne neprípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

3. Sťažovatelia v podanej sťažnosti následne namietajú a pomerne podrobne konkretizujú jednotlivé „nesprávnosti“ rozhodnutí okresného súdu aj krajského súdu v predmetnej veci a bez bližšieho odôvodnenia zastávajú názor, že najvyšší súd v dovolacom konaní pochybenia súdov nižších stupňov žiadnym spôsobom nenapravil.

V nadväznosti na rozhodnutie okresného súdu (sp. zn. 23 C 881/1998 z 21. mája 2009, pozn.) a napadnuté rozhodnutie krajského súdu sťažovatelia postupne namietajú a rozporujú:

- nedostatočné odôvodnenie meritórnych výrokov oboch rozhodnutí, ako i absenciu základných obsahových náležitostí samotných rozhodnutí v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 OSP,

- nevysporiadanie sa s podstatnou argumentáciou sťažovateľov (týkajúcou sa platnosti/neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky pre rozpor s dobrými mravmi a rozpor so zákonom, týkajúcou sa predmetu samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky a funkcie úroku z omeškania v predmetnej veci či vznesenej námietky premlčania proti nároku žalobcu),

- odňatie možnosti oboznámiť a vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu (išlo o súdny spis krajského súdu sp. zn. 1 K 407/1996, pozn.),

- odňatie možnosti konať pred súdom v dôsledku vydania prekvapivých rozhodnutí zo strany okresného súdu, ako aj krajského súdu (v dôsledku bezdôvodného odchýlenia sa od právneho názoru krajského súdu vyjadreného v uznesení sp. zn. 4 Co 303/2006 z 31. októbra 2007 v otázke posúdenia premlčania uplatnenej kompenzačnej námietky zo strany sťažovateľov).

4. S ohľadom na vznesené námietky (bod 3) sa sťažovatelia domnievajú, že právne posúdenie veci okresným súdom a krajským súdom bolo neúplné, nesprávne a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Zastávajú názor, že „... porušenie práva na spravodlivý súdny proces nastalo už tým, že okresný súd vydal nepreskúmateľné rozhodnutie a zároveň aj tým, že krajský súd toto porušenie nenapravil tak, že by takéto rozhodnutie zrušil a tiež tým, že najvyšší súd postup a rozhodnutia súdov nižšieho stupňa nenapravil. Krajský súd predmetné rozhodnutie potvrdil a navyše bez toho, že by sa relevantným spôsobom vysporiadal s tvrdeniami sťažovateľov. ...

... postupom Okresného súdu, Krajského súdu a Najvyššieho súdu bola porušená aj zásada predvídateľnosti súdneho rozhodovania, ako aj zásada predvídateľnosti zákona v materiálnom zmysle.“.

5. V závere podanej sťažnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva [REDACTED] a [REDACTED] na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Co 251/2010-558 z 30. septembra 2010 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 526/2014 z 10. septembra 2015 porušené boli.

2. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Co 251/2010-558 z 30. septembra 2010 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 526/2014 z 10. septembra 2015 sa zrušujú a vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. [REDACTED] a [REDACTED] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia advokátom, ktorí sú Krajský súd v Košiciach a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní zaplatiť na účet právneho zástupcu, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

10. S poukazom na dikciu ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd v úvode konštatuje, že je viazaný návrhom sťažovateľov na začatie konania, ktorí sú v tomto prípade zastúpení advokátom, t. j. kvalifikovaným právnym zástupcom. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovatelia špecifikujú, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáhajú (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzia predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tým subjektom, ktoré označili za porušovateľov svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd preto v danej veci rozhodoval len v rozsahu petitom namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ako i najvyššieho súdu.

11. Tvrdenie sťažovateľov o porušení ich základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd napadnutým rozhodnutím krajského súdu a najvyššieho súdu, ktoré sťažovatelia uvádzajú v texte sťažnosti nad rámec petitu (s. 11 podanej ústavnej sťažnosti), ústavný súd s ohľadom na už uvedené (bod 10) v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu považoval iba za súčasť ich argumentácie.

II.A K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 4 Co 251/2010 z 30. septembra 2010

12. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade,

ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

14. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť fyzické osoby a právnické osoby pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ich pred takými zásahmi do ich práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

15. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, v rámci ktorého krajský súd k tvrdeným námietkam sťažovateľov zaujal toto stanovisko:

«Skôr vydaný rozsudok okresného súdu vo veci samej bol zrušený uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. januára 2007 spisovej značky 14 Co 209/2004. V tomto uznesení boli pre okresný súd vytýčené úlohy, ktoré mali smerovať k zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu. Išlo o to, že:

1. V prvom rade žalovaní tvrdili, že nebolo jasné, či sa mal nájom skončiť 2.1.1998. V záujme spresnenia, kedy mal nájom skončiť, bolo nutné najmä vykonať dôkaz obsahom spisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 18 C 521/95.

2. Ďalšou námietkou uplatnenou vtedy žalovanými bolo, že zostalo neobjasnené, či došlo vôbec k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu v súvislosti s tým, že bol vyhlásený konkurz na majetok právneho predchodcu žalobcu [REDAKOVANÉ] a konanie malo skončiť zastavením pre nemajetnosť. Tu bolo treba preskúmať dohodu o postúpení pohľadávky a obsah spisu o konkurznom konaní I K 408/1996

Krajského súdu v Košiciach a zistiť stav konania v čase postúpenia pohľadávky a či žalovaní boli konkurznými veriteľmi.

3. V ďalšom mal okresný súd odstrániť nesprávnosť právneho hodnotenia a nepreskúmateľnosť rozsudku týkajúceho sa posudzovania premlčacej a započítacej námietky. Tieto námietky uplatnili obaja účastníci. V prípade žalobcu ide o nárok na náhradu toho, o čo sa zhodnotila nehnuteľnosť žalovaných stavebnými prácami uskutočnenými právnym predchodcom žalobcu (treba tu zdôrazniť, že nejde o nárok na bezdôvodné obohatenie, ale osobitný nárok majúci svoj pôvod v nájomnom pomere) a protipohľadávkou žalovaných je nárok na zaplatenie nájomného.

Okresný súd sa v celom rozsahu týmito okolnosťami zaoberal a odvolaciemu súdu prichodí konštatovať, že jeho postup a právne hodnotenie bolo správne. V plnom rozsahu sa preto odvolací súd stotožňuje s dôvodmi rozsudku okresného súdu a poukazuje na ne v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP... . Odvolaciemu súdu zostalo preto venovať sa odvolacím námietkam, ktoré žalovaní v odvolaní uviedli.

Hlavnou ideou odvolania a obrannou stratégiou v spore bolo dokázať, že dohoda o postúpení pohľadávky je neplatná, a preto nemôže byť žalobca aktívne legitimovaný alebo že je následkom toho vymáhanie pohľadávky v rozpore s dobrými mravmi. Kvôli tejto skutočnosti žalovaní poukazujú na to, že pôvodný žalobca [REDACTED] neuviedol v konkurznom konaní skutočnosť, že podal na Okresnom súde Košice I dňa 22.10.1998 návrh proti žalovaným o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vyčíslil sumou 5,759.167,- Sk s príslušenstvom. Konkurz tak nemusel byť zamietnutý, ale bol by ustanovený predbežný správca bez súhlasu, ktorého by nebolo možné pohľadávkou postúpiť. Kvôli tomu žalovaní uvádzajú, že nebolo vykonané riadne dokazovanie spisom o konkurznom konaní I K/407/1996 Krajského súdu v Košiciach. K skutkovým a právnym otázkam v tejto spojitosti odvolací súd k dôvodom rozsudku okresného súdu dodáva:

Niet dôvodu neveriť okresnému súdu, že nevykonal dokazovanie obsahom konkurzného spisu. Tento spis je riadne pripojený a bol k dispozícii aj žalovaným, ktorí mohli spoznať jeho obsah. Zo spisu je zjavné, že boli vykonané dôkazy s cieľom získať predstavu o majetku úpadcu [REDACTED]. Je pravdou, čo

tvrdia žalovaní, že ani na základe oznámenia úpadcu, ani zo správ veriteľov nebolo zistené, že je podaná žaloba o bezdôvodné obohatenie (prejednávacia vec). Je teda zrejmé, že úpadca zatajil túto skutočnosť a uzavrel dohodu o postúpení pohľadávky s terajším žalobcom. Odvolací súd sa zaoberal preto najmä týmito skutkovými okolnosťami. Treba prisvedčiť žalovaným, že dohoda o postúpení pohľadávky je vadná. Vady tejto dohody však nemajú charakter absolútnej neplatnosti, ale ide o odporovateľný právny úkon. Zo spisu je zrejmé, že žalovaní neprihlásili svoju pohľadávku súvisiacu s nájomným a ďalším užívaním nehnuteľnosti po zániku právneho vzťahu nájmu. Dohodu o postúpení pohľadávky neodporovali na súde. Pri odporovateľnosti ide o relatívnu neúčinnosť vo vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom a novým nadobúdateľom. Námieta, že vada dohody o postúpení pohľadávky pôsobí voči každému ako neplatnosť je preto nedôvodná. Na margo veci treba poznamenať, že ani veritelia v konkurznom konaní, ani žalovaní sa nestarali o svoje práva so starostlivosťou dobrého hospodára.

Dohodu o postúpení treba považovať za platnú, uznesenie o zámene účastníkov bolo vydané v čase, keď ešte [REDAKOVANÉ] nebola ešte vymazaná z obchodného registra. Nebolo preto možné prisvedčiť dôvodom, ktoré uviedli žalovaní vo vzťahu k istine.»

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia krajského súdu (taktiež aj v kontexte dôvodov vyplývajúcich z rozsudku okresného súdu sp. zn. 23 C 881/1998 z 1. júla 2010, pozn.) ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné, nevybočujúce zo zákonného rámca, ktorým bol krajský súd pri rozhodovaní viazaný, a teda i ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich zákonných ustanovení je napadnuté rozhodnutie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Závery krajského súdu nemožno hodnotiť ako svojvoľné a z ústavného hľadiska je rozhodnutie krajského súdu primeraným spôsobom odôvodnené, a preto akceptovateľné a udržateľné.

17. Krajský súd v napadnutom rozhodnutí ústavne súladným spôsobom zdôvodnil, prečo nepovažoval sťažovateľmi predstreté odvolacie dôvody za právne relevantné.

V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľov, ktorí sa dožadujú iného, priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľov. Úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach ústavne aplikovateľným spôsobom aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd. Ústavný súd nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné, a to i v prípade, ak by k nim mal čiastkové výhrady.

18. V súvislosti so sťažovateľmi deklarovanej nespokojnosti s napadnutým rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníkov konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

19. Po analýze napadnutého rozhodnutia krajského súdu (v kontexte dôvodov vyplývajúcich aj z rozsudku okresného súdu sp. zn. 23 C 881/1998 z 1. júla 2010, pozn.) ústavný súd hodnotí ním predstreté právne závery ako zákonné a ústavne súladné. Inými

slovami, z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať právne závery krajského súdu za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením označeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľov v tejto časti taktiež odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 526/2014 z 10. septembra 2015

20. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 526/2014 z 10. septembra 2015, ústavný súd podotýka, že sťažovatelia, zastúpení kvalifikovaným právnym zástupcom, v tomto smere ústavnú sťažnosť neodôvodnili v zmysle požiadavky § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Na podporu svojho tvrdenia o porušení v petite označených práv rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovatelia v podanej sťažnosti neuviedli žiadne konkrétne argumenty, ktoré by akýmkoľvek spôsobom takéto porušenie signalizovali.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažnosť sťažovateľov v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, a preto nespĺňa ani podstatnú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a preto ju v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

21. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť

a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

22. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že v prípade napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu by bol daný i dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti i pre jej zjavnú neopodstatnenosť v zmysle ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V prípade napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu totiž ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Niet teda žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru s prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

23. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016